

JEDINÁ
DOBRÁ
VEC

GEORGIA
HUNTEROVÁ

AUTORKA BESTSELLERU THE *NEW YORK TIMES*

MALI SME ŠŤASTIE

TATRAN

JEDINÁ
DOBRÁ
VEC



GEORGIA
HUNTEROVÁ

JEDINÁ
DOBRÁ
VEC

TATRAN

Z anglického originálu Georgia Hunter: One Good Thing,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve A Pamela Dorman Book/Viking,
An imprint of Penguin Random House LLC,

New York 2025,

preložila Zuzana Gáliková.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5687. publikácia.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Dominik Zentko.

Zodpovedný redaktor Matej Rumanovský

Jazykovi redaktori Dávid Grich, Zora Sadloňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Georgia Hunter

Map © Meighan Cavanaugh

Translation © Zuzana Gáliková 2026

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1990-7



*Venujem svojim rodičom Tomovi a Isabelle
a svojim chlapcom Robertovi, Wyattovi a Ransomovi
s láskou*



PROLÓG

Mohla by chlapca nieŤ v náručích, ale to by ich spomalilo; je priŤaŤkŤ. Zovrie jeho drobnŤ dľaň a beŤia ďalej. Len aby nezakopla! Na hrboľatej zemi im pod nohami praskajú popadané konáre.

„Rýchlejšie,“ súri ho. „Dvíhaj nohy!“

Popri nich zasviŤí náboj a s tupým nárazom sa zaborí do kmeňa stromu niekoľko metrov pred nimi. Lili inŤtinktívne zastane, odoláva nutkaniu obzrieť sa. Trhaný dych jej ťumí v uŤiach ako oceán zmieŤtaný búrkou. NetuŤí, kto strieľa – či majiteľ usadlosti, alebo ďalŤia partizánska skupina, alebo Mussoliniho muŤi zo Salò. Mohla by to byť aj talianska polícia alebo nemecký vojak. Najskôr všetci pozorne sledovali neveľké pole a potom sa odváŤili vyjsť z bezpečného lesného prístreŤia, aby preskúmali zeleninovú záhradu zdanlivo opusteného gazdovŤva. Podarilo sa im vykopať päť zemiakov a vracali sa späť k okraju lesa s príjemnou predstavou, ako ich zjedia na večeru, keď padol prvý výŤstel a niekto vpredu – možno Zigi – zakričal. *Utekajte!*

„Tadiaľto,“ zavelí Lili a kývne napravo. Skupinka je roztrúsená. „Skoč!“ zdvihne chlapca do výŤky. Spoločne preskočia kmeň a bez toho, aby spomalili, ťprintujú vpred, hlbŤie do lesov; zablatené dlane majú zlepené potom.

Lili sa rozviaŤe ťnúrka na topánke a na predlaktí jej svieti jasno-červený ťkrabanec – asi od konára –, no ona vôbec nič necíti.

Len nezastaviť, hovorí si. Nepustiť ho. BeŤať čo najďalej.

ČASŤ I



1. KAPITOLA

FERRARA

December 1940

Osem tridsaťdva. Lili si spoza ucha vytiahne ceruzku a zapíše čas do tabuľky. „Teraz je to už každých sedem minút,“ skonštatuje z Estinej pohovky. „Myslím, že by sme mali ísť.“

Esti chodí dookola po izbe. Mávne rukou. „Ešte mi neodtiekla voda. Je mi fajn.“

„Si si istá? Nevyzeráš dobre.“

„Ďakujem,“ odvrkne Esti a zagáni na Lili.

„Prepáč. Iba nevyzeráš vo svojej koži.“

„Ani sa tak necítim. Ale nemienim celé dni presedieť v nemocnici. Mojej matke trvalo štyridsaťosem hodín, kým ma porodila. Okrem toho, Niko sa ešte nevrátil. Nechcem odísť bez neho.“

Lili si vzdychne. „V poriadku. Ale keď budeš mať kontrakcie každých päť minút, pôjdeme. Vieš, že by som pre teba urobila čokoľvek, Es, ale prosím ťa, len nech ti nemusím pomáhať priviesť na svet tvoje dieťa.“

Esti sa zasmieje hlbokým hrdelným smiechom a Lili pokrúti hlavou.

„Si tvrdohlavá ako mulica, vieš?“

„To isté tvrdí aj môj manžel.“

„Keď ho už spomíname, kde vlastne je?“

„To mi nepovedal.“

Lili ohryza gumu na konci ceruzky. Všimla si, že Niko v posledných týždňoch býva často preč a nikdy nie je jasné, kde vlastne je. To sa naňho nepodobá. „Napíšem mu odkaz,“ povie, „pre prípad, že by sme museli odísť skôr, ako sa vráti.“

„Rob, ako chceš,“ odvetí Esti a tvár sa jej skriví. Oprie sa o zárubňu a zavrie oči. Chrbát dlane si pritlačí k čelu a predýchava ďalšiu kontrakciu. Lili sa pozrie na hodinky.

„Šesť a pol minúty,“ oznámi, keď sa Esti vystrie.

„Fajn.“

Esti sa vráti k pomalému farbavému krúženiu po miestnosti a Lili sa zamračí. Premýšľa, ako by presvedčila kamarátku, že by bolo múdrejšie rodiť pod dohľadom lekára. Ale ako už zistila, hádať sa s Esti je strata času.

Stretli sa pred tromi rokmi počas Lilinho prvého týždňa na univerzite. Lili sa práve presťahovala z Bologne do Ferrary a nepoznala tam ani živú dušu. Cnelo sa jej po domove a snažila sa zorientovať v novom prostredí. Keď sa na hodine modernej európskej literatúry posadila na stoličku v učebni, Esti sa k nej obrátila a pozdravila ju s takým úprimným a sebaistým úsmevom, že Lili zabudla na svoju plachosť. Jej nová kamarátka dokonale ovládala taliančinu – Lili zo začiatku netušila, že je Grékyňa. Dali sa do reči a dohodli sa, že pôjdu spolu na obed, čo sa potom opakovalo každý nasledujúci deň. O mesiac už bývali v spoločnom podnájme na Via Belfiore, kúsok od školy.

V tých prvých týždňoch si Lili kládla otázku, prečo si Esti vybrala za kamarátku práve ju. Ona bola v tom čase ešte nezrelým sedemnásťročným dievčaťom s uzavretou povahou. Najlepšie sa cítila s knihou v ruke alebo za svojím písacím strojom. Tretiačka Esti mala takmer dvadsať a v jej očiach bola už hotovou ženou – inteligentnou, rozhodnou a krásnou. Jej jemné krivky, oceľovomodré oči a vybraný šatník boli predmetom závidi všetkých dievčat na internáte. Lili si zo začiatku hovorila, že spolu vychádzajú vďaka tomu, že sú také odlišné – ona si musela vždy všetko podrobne naplánovať, bola opatrná a obozretná; Esti, naopak, bola stelesnením spontánnosti. No ako si neskôr uvedomila, ich rozdielnosť nebola až taká podstatná. Boli nerozlučné. Lili mala sotva nejakú spomienku na Ferraru, ktorá by nezahŕňala Esti.

Esti bola pri tom, keď Lili po prvý raz vyšiel komentár v *Corriere Padano*, a trvala na tom, aby to oslávili večerou a tanečnou zábavou. *Toto je moja kamoška, spisovateľka Lili Passigliová!* hovorila každému, koho ten večer stretli. *Mali by ste si zapamätať jej meno, jedného dňa bude slávna.* A kto iný ako Esti by nahovoril Lili, aby na jej osemnásť narodeniny vyrazili na víkend do Benátok, kde sa celé hodiny túlali spleťou neskutočne úzkych uličiek, pochutnávali si na sušených sardinkách a mäkkých zelených kraboch *moleche*. Večer sa prekárali s gondoliermi, ktorí ich nakoniec zadarmo odviezli k ich hotelu; voda pod ich plochou gondolou sa v mesačnom svetle leskla ako vyleštená glazúra. Esti bola aj pri tom, keď jedno popoludnie Lili dostala z Bologne telegram, že jej matka nakoniec prehrala boj s rakovinou. Plakala s ňou a potom jej uvarila cestoviny. Odišla s ňou do Bologne na pohreb a šivu a po návrate chodila na Liline hodiny a zapisovala si pre ňu poznámky, až kým Lili nemala dosť síl, aby sa vrátila k štúdiu.

Esti tu bola vždy pre ňu ako staršia sestra, ktorú nikdy nemala.

„Šesť minút, dvadsať sekúnd,“ zahlási Lili, keď Esti predýchava ďalšiu kontrakciu. „Ešte raz skontrolujem, či sme na niečo nezabudli.“ Načiahne sa po plátnennú tašku, ktorú má položenú pri nohách.

„Je tam všetko,“ sykne Esti s napnutým výrazom. „Ty si ju balila, pamätáš?“

Lili sa napriek tomu prehrabáva v taške, porovnáva jej obsah so zoznamom, ktorý si drží v hlave: nočná košeľa, papuče, spodná bielizeň, flanelová perinka, miniatúrny biely pletený kabátik s čiapočkou. Poskladá perinku, keď Esti vydá čudný krátky zvuk, akoby sa jej začkalo.

„Och,“ ozve sa a Lili zodvihne hlavu. Esti stojí ako prikovaná a pod nohami sa jej tvorí mláčka.

„Och!“ zvolá Lili, vyskočí z gauča a zakopne o tašku. „Prinesiem uteráky.“

SÚ TRI HODINY RÁNO, KEĎ LEKÁR KONEČNE DOVOLÍ ESTI TLAČIŤ. Niko stojí vedľa postele a ruku má položenú na Estinom pleci. Dobehol do nemocnice krátko po desiatej v panike, že nestihne pôrod svojho dieťaťa.

„Čakáreň je na konci chodby,“ obráti sa naňho lekár.

Niko zbledne, preglgne a pokúsi sa o mdlý protest, ale Esti ho jemne vyháňa preč.

„Budem v poriadku, zlatko,“ hlesne. „Lili je tu.“

„Si si istá?“

„Som.“

Niko s úľavou pobožká svoju manželku na čelo, potom kývne na Lili, akoby jej pred odchodom chcel zaželať veľa šťastia. Lili mu kývne späť a vnútorne sa pripravuje na to, čo má prísť. Vôbec sa na to necíti.

Minúty sa vlečú. Medzi kontrakciami Lili prikladá Esti mokrý obklad na zátylok a šepká jej povzbudivé slová, ktoré však vyznievajú skôr ako prázdne frázy. V miestnosti je chladno, ale Estina pokožka je horúca na dotyk a šmykľavá od potu. Tmavé pramene vlasov sa jej lepia na čelo. Každých pár minút zakvíli s narastajúcou bolesťou, tlačí bradu k hrudnej kosti a Lili pri pohľade na jej agóniu musí zadržiavať slzy. Je rada, že tu Niko nie je. Je takmer neznesiteľné iba bezmocne stáť bokom a sledovať priateľkino trápenie.

„Ešte raz potlačte,“ vyzve ju lekár od päty postele.

Keď sa izbou rozľahne nárek novorodenca, Lili je presvedčená, že Esti jej polámala kosti prstov.

„Je to chlapec,“ zvolá o chvíľu sestra a zadychčaná Esti klesne na vankúš.

„Si hrdinka,“ ozve sa Lili a pobožká Esti na líce. Voní po soli a levanduli. Počujú, ako lekár z konca postele dáva pokyny pred odstrihnutím pupočnej šnúry, a napokon sa ozve cvaknutie.

Po tom, čo umyjú Esti a okúpu, odvážia, zmerajú a zabalia bábätko, je Niko späť.

„Poď, zoznám sa so svojím synom,“ povie Esti a posadí sa. Oči jej svietia a do líc sa jej vrátila farba, pôrodné bolesti sú minulosťou.

Lili ustúpi, Niko podíde k manželke a hľadá na uzlík v jej náručí. Bábätku vidno len tvár – okrúhle líčka, zamatovú pokožku, tmavé riasy, našpúlené fialkasté pery.

„Nech sa prepadnem,“ jachce.

„Tu máš.“ Esti podvihne bábätko. „Vezmi si ho.“

Niko zažmurká. „Hneď teraz? Vyzerá tak spokojne.“

„Niko.“

„Si si istá?“

„Niko! Už aj!“

Niko sa zohne, opatrne vezme dieťa do náručia a Lili sleduje, ako sa jeho váhanie mení na údiv a potom na radosť. Na tvári sa mu objaví široký úsmev, začne sa jemne pohojdávať.

„Vitaj na svete, drobce,“ nežne sa prihovori uzlíku.

Aj Lili sa usmeje, cíti, ako jej s miznúcou úzkosťou a ustupujúcim adrenalínom oťažievajú končatiny. Esti je v poriadku. Bábätko je zdravé. Niko je tu. „Nechám vás, aby ste si mohli pospať.“ Poberie sa k dverám. „Nech máte trochu súkromia.“

„Čože?“ Esti pokrúti hlavou. „Teraz nemôžeš odísť. Párty sa iba začína. Ostaň ešte chvíľu, dobre?“

Lili sa zasmieje, pomyslí si, že jediná vec, čo chýbala v Estinej nemocničnej taške, je fľaša Prosecca. *Spánok počká*, povie si, vďačná, že môže byť súčasťou týchto pár prvých okamihov, ktoré spolu prežívajú ako štvorčlenná rodina.

NA ODDELENÍ ŠESTONEDELIA ZAVLÁDNE TICHO, SVET ZA OKNOM Estinej izby je ponorený do tmy. Niko drieme v kúte, skrútený v kresle v nepohodlnej polohe, Lili sa opiera o lakeť vedľa Esti na nemocničnej posteli. Theo, pomenovaný podľa svojho starého otca Theódora, spí bruškom dolu na Estinej hrudi. Lili ho podrobne študuje: jemné chlpy jeho obočia, pavučinu tenučkých ružových kapilár na očných viečkach, nechty tenké ako papier.

„Nemôžem uveriť, že si ho vytvorila,“ poznamená potichu.

„Ani ja.“

„Podobá sa na teba.“

Esti sa zahľadí zhora na jeho temeno a potiahne mu čiapočku na drobné ucho. „Myslíš?“

„Vaše tváre majú rovnaký tvar.“

Esti sa usmeje. „Som zvedavá, aký bude.“

„Sebavedomý ako jeho mama. A vtipný ako jeho otec.“

„To dúfam.“

„Ja to viem.“

Esti ukazovákom pohladí chrbát Theovej pästičky. „Posledných deväť mesiacov si hovorím, že na načasovaní nezáleží,“ ozve sa po chvíli. „Ale teraz, keď je tu... Len sa naňho pozri. Je taký nevinný. Taký bezmocný.“

Esti má pravdu – vychovávať dieťa v takýchto časoch je naozaj desivá predstava, Európa je vo vojne a rasové zákony v Taliansku obmedzujú takmer každý ich krok –, ale Lili to nepovie nahlas.

„Myslím si, že dokonalé načasovanie neexistuje,“ vyhlási. „Pozri sa na nás dve – ty si sa narodila počas Veľkej vojny a mňa počali na jej sklonku. Naši rodičia to napriek tomu zvládli. A povedala by som, že sme sa celkom vydarili.“

„No, ty určite,“ vyhlási Esti. „Tvoj život je taký usporiadaný. Ja si nikdy nepamätám, kedy treba odovzdať prácu ani kedy mám termín u zubára.“

Lili sa zasmeje. „Akoby na niečom z toho záležalo. Budeš úžasná matka, Es.“

Esti nadvihne obočie.

„Vojna sa odohráva za hranicami, nie v Taliansku. A tak či onak, čoskoro bude po nej,“ dodá Lili. „Nazývajú ju *blitzkrieg*, nie?“

„Vojna sa možno skončí, ale v akom stave bude tento svet? A kto povedal, že rasové zákony neostanú v platnosti?“

Lili chce oponovať, ale nemôže. Mussolini zaviedol svoje zákony ešte rok predtým, ako Hitler vyslal svojich mužov do Poľska. „Teraz si nad tým nelám hlavu,“ upokojuje ju Lili. „Musíš myslieť na dôležitejšie veci.“

Esti oťažievajú viečka, zavrie oči. Lili sleduje, ako sa prsty na jej dlaní položené na Theovom chrbte pomaly dvíhajú a klesajú do rytmu s jeho dychom. *Aspoňže sme mali prístup k súkromnej lekárskej starostlivosti*, pomyslí si. Niečo, čo im zákony ešte nezamedzili. V duchu si pripomenie, že predtým, ako odídu z nemocnice, si musí zapísať dátumy Estiných nasledujúcich kontrol.

THEO SA POMRVÍ A ESTI OTVORÍ OČI. „ZASPALA SOM,“ POVIE.

„To som rada,“ odvetí Lili. „Mala by si si ešte pospať.“

„Niečo sa mi prisnilo.“

„Vážne?“

Esti sa pousmeje. „Áno. Ten deň, keď ma Niko požiadal o ruku.“

„Bol to pekný deň,“ prikývne Lili.

Hoci to bolo pred viac ako dvoma rokmi, má ho v živej pamäti. Niko najskôr prišiel za ňou – *chcem, aby to bol výnimočný deň*, povedal – a Lili mu pomohla zorganizovať piknik v parku a zohnala fľašu Estinho obľúbeného šumivého vína Taittinger. Dokonca mu pomohla vybrať jednoduchý zlatý prsteň *fede* – obrúčku v tvare dvoch držiacich sa rúk. Zásnuby oslávili večerou v ich obľúbenej *trattorii* Al Brindisi, potom prešli cez mesto s nedopitou fľašou Lambrusca až k starobylým *bastioni* – mohutným kamenným hradným múrom obopínajúcim mesto. Na hradbách presedeli celé hodiny, obdivovali trblietajúcu sa hladinu kanálu zatiahnutú jemným oparom. Pod oblohou posiatou hviezdami spoločne rozoberali svadbu a plány po promócií.

Až na konci inak dokonalého večera sa dostal na pretras Mussoliniho *Manifesto della Razza*, ktorý zverejnili týždeň predtým. *Skutoční Taliani*, hlásal manifest, *sú potomkami čistej árijskej rasy, Židia sú potomkami nižšej rasy*. Toto vyhlásenie Lili zaskočilo; nikdy sa nezamýšľala nad tým, či je Židovka *alebo* Talianka, považovala sa za oboje. Ten večer ticho sedela s obopnutými kolenami, zatiaľ čo sa Niko a Esti dohadovali, čo by to pre nich mohlo znamenať. *Vidíš, čo sa deje v Nemecku*, povedal Niko a s cigaretou medzi prstami kývol na západ. *Predseda vieš o norimberských zákonoch. A náš Duce zobe Führerovi z ruky... mám pocit, že čas ide proti nám*. Esti zagúľala očami. *Je to len hlúpy zdrap papiera*, namietla. *Len akýsi druh úplatku. Spôsob, ako sa votrieť do priazne Hitlerovi. A navyše, dodala, pápež je Talian! A je ľudský. Niečo také by nedovolil*.

Esti si bola istá, že vyhlásenie nikto nebude brať vážne. *To sa tebe a Nikovi ľahko povie*, ozvala sa Lili, *keď ho nevydala vaša krajina*. (Aj Niko je Grék a podobne ako Esti prišiel do Talianska na študentské vízum.) Chvíľu to vyzeralo, že Esti mala pravdu. Piazza Trento e Trieste sa stále hemžilo ľuďmi na bicykloch smerujúcimi domov z práce alebo niekam na večeru; ulice boli stále plné naháňajúcich sa detí s kornútkami roztápajúcej sa zmrzliny. Niko aj naďalej chodil na nedeľné zápasy v tenisovom klube a Lili s Esti trávili víkendy na trhu pri Castello

Estense, kde sa zháňali za zrelými broskyňami a vrecúškami čerešní z Vignol, alebo sa stretávali pri pohári vína a tanieri chrumkavého pečiva *ciupeta* a potom zamierili do kina. V septembri toho roka Lili cestovala na Rodos na Estinu a Nikovu svadbu, kde spolu s nimi prežila päť magických dní. Kúpali sa v mori, jedli a oslavovali a potom sa vrátili späť do univerzitných učební vo Ferrare. Zdalo sa, že ich životy budú nerušené plynúť tak ako doteraz.

V tom čase sme žili v inej realite, pomyslí si Lili, prechádzajúc pohľadom po praskline v betónovom strope nad nemocničnou posteľou. Bola to asi len ilúzia, ale keby mohla, okamžite by sa do nej vrátila.

„Ďakujem, že vďaka tebe bol ten deň taký výnimočný,“ zamrmle Esti v polospánku a Lili jej slová hrejú pri srdci. Nikdy nerobila veľké haló z toho, koľko úsilia vložila do plánovania ich zásnub – koniec koncov, bol to Estin a Nikov deň. Teraz je Estina vďaka ako hojivý balzam zmierňujúci jej obavy.

„Nemáš za čo,“ odvetí, ale Esti je ticho, jej črty sa znova uvoľnia.

Lili chvíľu hľadá na spiacu kamarátku a premýšľa nad tým, že ju len zriedka vidí ustarostenú. Znepokojovať sa pre veci, ktoré by sa mohli vymknúť spod kontroly, je Lilina doména. *No nič*, povie si v duchu. Zvládnu všetko, čo im príde do cesty. Spoločne. A keď sa im bude zdať, že ich svet sa rúca, Theo bude pre nich rozptýlením.

V izbe zavládne ticho, prerušované iba Theovým tichučkým chrapľavým dychom. Lili ho ešte chvíľu pozoruje a potom jej myseľ otupí únava. Suchne sa bližšie a ťažkú hlavu si položí na vankúš. Vedľa seba cíti Estino telo a konečne sa poddá spánku.